

vor Skyld vare nogle Aar endnu, thi i Sylland ere Forholdene saaledes, at vi Dag for Dag, og Uge for Uge udvilde os mere og mere i Selbthyre, og netop saalænge dette Princip er ved Styret, vil dette være den allerstærkeste Spore til, paa alle mulige Omraader i det daglige Liv og Færden ovre i Sylland at tage Styret i vor egen Haand i det Smaa, og det skal nok virke til, at vi ogsaa komme til at tage det i det Store. Om de Herrer imidlertid have Fordel af, at det ultra-radikale Hvore fører dem til det Resultat, det skal jeg ikke videre indlade mig paa, men at vi Bønder ovre i Sylland ikke have Noget derimod, skal jeg dog sige. De Herrer ville nok faae det at føle ad Aare. Med disse Bemærkninger vil jeg slutte med at sige, at vor Ret maa erkjendes og respekteres, og hvis den ikke respekteres, maa vi fortsætte. Vi kunne ikke tabe Noget ved det.

Clausager: Jeg skal kun et Dieblit tillade mig at lægge Bessag paa Thingets Tid. Det af nemlig ligesom den ærede sidste Taler, at jeg ved at høre de Udtalelser, der faldt fra det ærede Medlem fra Hillerød (Dinesen), fik Vigt til at sige et Par Ord til ham. Jeg skal imidlertid forudstikke en lille Bemærkning. Det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 1ste Valgfreds (Thomsen) brugte den Uttring, at han havde ventet, at Finantsudvalgets tidligere Ordfører (Hollstein-Vedreborg) vilde have udtalt en tydeligere Tilbøielighed til Forhandling fra Folkethingets Side. Mig forekommer det, den hidtilberende Ordfører for Finantsudvalget udtalte, tydeligt nok, nemlig at der fra dette Things Flertals Side var fuldstændig Tilbøielighed og Villighed til Forhandling, og det forekommer mig netop, at den Betænkning over Finantsloven, der blev afgiven af Finantsudvalget kort efter Nytaar, har givet tilkjende, at man ønskede at komme ind paa Forhandlingsomraade, og saa vidt muligt til en Overenskomst med Regjeringen. At Regjeringen imidlertid valgte at opløse dette Thing netop paa Grundlag af den Finantslovsbetænkning, der var afgiven, var for mig og mange flere et meget betydningsfuldt Teg. Det tydede for mig i alt Fald ikke paa, at der fra Regjeringens og dens Benner Side var nogen overvætted stor Tilbøielighed til Forhandling, netop til en Forhandling som den, der tidt har været anket og klaget over, at Venstre i dette Thing ikke var villigt til at gaa ind paa. Det forekommer mig, at det dog havde været det Naturligste, om man da havde søgt en videre Behandling af Finantsloven

under de Former, der foreslaa, og navnlig havde givet sig Tid til at se, hvad det andet Thing vilde have sagt til det, der blev budt det fra Folkethingets Side, for at vi dog muligvis kunde komme til en Overenskomst. At det ikke skete, er for mig og mange flere et Teg i Retning af, at denne Tilbøielighed hos Regjeringen og dens Benner ikke var saa stor, som det saa ofte har været udtalt. Ganske vist er der der en Tilbøielighed til og et Ønske om at komme til Overenskomst, men rigtignok kun paa en saadan Maade, som Flertallet af dette Thing forhaabentlig aldrig vil gaa ind paa. Thi hvis Meningen med en Overenskomst skulde være den, at de af Regjeringen udstedte Provisorier skulde godkjendes, tror jeg, at det aldrig vil lykkes hverken med dette Thing eller med de, der komme bagefter. Det er min Betragtning af det danske Demokrati, at det aldrig vil give sit Minde til en Overenskomst paa Grundlag af en Godkjendelse af de provisoriske Love, som Regjeringen har udstedt. Selv om de politiske uheldige, for ikke at sige uhyggelige Tilstande, vi sidde i, skulle være i en Række af Aar endnu, hvad jeg ikke haaber, er jeg overbevist om, at Befolkningen vilde finde sig der med større Sindsro, end den vilde finde sig i et Forlig paa de Betingelser, som Regjeringen og dens Benner have antydet eller foreslaaet. Ja, der kunde jo være adskilligt Mere at sige i denne Retning, men jeg skal som sagt fatte mig kort. — Jeg skal da til Slutning blot gjøre en lille Bemærkning til det ærede Medlem fra Hillerød (Dinesen). Dette ærede Medlem og jeg kom omtrent samtidig herind i Thinget som unge Mænd og i et Dieblit, hvor der stod en Strid om Forfatningen tilnærmelsesvis lig med den nuværende. Vi holdt begge to af yderste Evne paa Bevarelsen af Grundloven af 5te Juni 1849, men det lykkedes os jo ikke at faae den bevaret; vi fik den saakaldte reviderede Grundlov af 28de Juli 1866. Men jeg maa tilstaa, at det gjør mig virkelig ondt, og tillige forbauser det mig i overordentlig høi Grad, at det ærede Medlem, der som ung Politiker kom paa Rigsdagen for at søge at hjælpe til at værne om den almindelige Befolknings Valgret, nu, efter at Valgretten for en betydelig Del er gaaet tabt — jeg sigter her ved til Valgmaaden til Landsthinget — ikke alene synes at se bort fra, at netop i denne Omstændighed ligger i en væsentlig Grad Spiren til de politiske Kvaler, vi senere have maattet døie, men endog nu af yderste Evne søger at arbejde hen til, at endnu Mere maa gaa tabt for den almindelige Vælgerbefolkning; han arbejder jo endog, for at bruge et